

[Glistrup]

men det blev altså ikke færdigbehandlet, da der blev udskrevet folketingsvalg i foråret, og så dukker det altså op i denne samling som L 56 med nogle småændringer, men stort set er det det samme forslag. Og det, der karakteriserer forslaget, er, at det er et bunkebryllup mellem en lang række forskellige mindre områder – tør man vist godt sige – inden for Arbejdsministeriets felt, hvor man altså gerne vil have behandlet en lang række ting i et samlet lovforslag, idet man mener, at man kan lappe på den arbejdsløshedslov, som vi vist alle sammen kan blive enige om ikke er det største og mest fejlfri åndsprodukt, som findes i denne verden.

Derfor er forholdet jo det, at så at sige alt, hvad vi taler om her, har været grundigt tygget igennem både ved folketingsbehandlingen sidste år, ved udvalgsbehandlingen og ved førstebehandlingen i år, og derfor er det naturligt for mig i denne ordførertale ved anden behandling at indskrænke mig til at behandle de 3 punkter, hvor Fremskridtspartiet er uenig med arbejdsministeren og derfor gerne vil have det, vi vil kalde forbedringer, i hans forslag. Så må vi se, i hvilket omfang vi kan få flertal for dem.

Det ene af disse områder har vi jo allerede i udvekslingen af korte bemærkninger været delvis igennem, og efter at jeg sidst havde ordet vedrørende de handicappede, hørte vi fra Socialdemokratiets side, at en hørehæmmet får sit invaliditetsbeløb på et andet grundlag, end en synshæmmet gør. Det er da rigtigt, at en hørehæmmet får det, fordi han har vanskeligt ved at høre og derfor skal have nogle specielle hjælpemidler. En synshæmmet får det, fordi han har svært ved at se, og derfor skal han have nogle andre ting, der afhjælper hans handicap. Jeg kan bare ikke se, at man fra lovgivningsmagtens side skal gøre forskel her.

Jo, siger så den socialdemokratiske ordfører, for det mener De Samvirkende Invalideorganisationer. Jeg skal ikke begynde at blande mig i, hvad der måtte være af interne politiske stridigheder mellem strammere og slappere og fraktioner med hensyn til, om folk inden for De Samvirkende Invalideorganisationer har det ene eller det andet handicap, men jeg skal bare sige, at som lovgiver må vi behandle alle handicappede ens, og vi kan ikke pludselig, fordi en eller anden organisation muligvis internt med et flertal på 17 mod 16 har besluttet, at man vil hjælpe de hørehæmmede og lade dem med dår-

ligt ben eller med migræne eller med dårligt syn kaste ud i den kolde sne. Det skal vi ikke bøje os for her i Folketinget.

Så er der ændringsforslag nr. 6, som fru Lilli Gyldenkilde mildt sagt ikke holder af, men der er nu ikke de kæmpestore forskelle. Det, det drejer sig om, er, i hvilket omfang udlændinge skal have adgang til dansk arbejdsløshedsunderstøttelse, og i betragtning af de meget forskellige vurderinger, der er tale om vedrørende disse forhold, synes vi, det er noget, Folketinget må tage sig af og give regler for, og det er ikke rigtigt at give den til enhver tid siddende arbejdsminister bemyndigelse til, alt efter hans holdning til det ene eller det andet, at afgøre spørgsmålet om udlændinges adgang til at få dansk arbejdsløshedsstøtte. Det er efter vores mening et lovgivningsanliggende, og så er det højst sandsynligt, da holdningen til udlændinge og udlændinges adgang til at nyde godt af danske statskasser jo er forskellig i SF og i Fremskridtspartiet, at vi vedrørende forslag på dette område vil have forskellige opfattelser, men dette her går ud på, at vi skal have det forelagt i form af lovforslag.

Så er der endelig det, som den konservative ordfører hidsede sig så enormt op over, men det, vi foreslog i 1987 og i foråret 1988, og som vi afleverede betænkningssudkast om og begrundede i taler fra denne talerstol, er præcis det samme. Nu kommer så den konservative ordfører og siger om denne enkelthed: Det spiller en rolle for tusindvis af mennesker, der ellers kan få en eller anden social ydelse. Det ryger ligefrem helt op i finanslovssammenhæng, og man skulle tro, at statskassen blev lænset for yderligere hundredevis af millioner kroner. Og så spurgte hun, om der er nogle i Fremskridtspartiets gruppe, der er uenige. Jeg kan spørge: Er finansministeren enig i, at der skal ofres så mange ekstra penge, som den konservative ordfører ønsker? Men det er under alle omstændigheder en bagatel.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Hvis Fremskridtspartiet mener, at det er en bagatel, vil jeg gerne appellere på det inderligste om, at man trækker sit ændringsforslag i forbindelse med lovforslag nr. L 56 og også den begrundelse, man har givet i betænkningen for ændringsforslaget. I denne begrundelse hedder det jo: